

Genstand for en mere indgaaende Mønstring. I Ly af sine blaa Briller havde han saaledes i Talens Løb ladet smaa, skæve Sideblikke optage en Undersøgelse af Broderens meget elegante og moderne Klædedragt. Han betragtede nu hans silkeforede Frakke, hans ganske nye Handsker, hans langnæsedede Pariserfodtøj, indtil han ved Synet af de store Diamantknapper i hans Skjortebryst pludselig tog Øjnene til sig og blev rød.

»Naturligvis« — fortsatte han derpaa — »helt uforberedt paa, at Moder kunde gaa bort, var vi Børn jo ikke, lige saa lidt som hun selv var det. Dertil havde hun for længe været svag. Det synes endog, som om hun har haft en Forudanelse om sin nære Død. Hun har ikke alene efterladt nøjagtige og udførlige Bestemmelser angaaende Begravelsen og om Fordelingen af Hjemmets Indbo. Hun har ogsaa skrevet Afskedsbreve til alle dem af os Søkende, hvem hun ikke daglig havde om sig. — Der findes saaledes ogsaa et Brev til dig, Peter Andreas.«

Han sagde det sidste efter en lille Kunstpavse, og samtidig saae han igen hen til Per for at iagttage Virkningen af sin Meddelelse. Da nu Per tydelig blev bleg, rettede han sig lidt. Og der fløj som en Haabets Lysning over hans Ansigtstræk.

»Foreløbig har Signe opbevaret dit Brev,« vedblev han (og hans Stemme havde med eet faaet mere Varme). »Vi troede dig, som sagt, i Udlandet,